

Selskabets livsvarige Medlemmer ere:

Hs. Højhed Johan, Prins til Slesvig-Holsten-Sønderborg-Glücksborg.
 Pontoppidan, Generalkonsul, Hamborg.
 Vald. Schmidt, Dr. phil., Professor.
 Frantz Adolph, Grosserer.
 Fr. Tutein, Godsejer, Gurrehus.
 Hennings, Cand. polit., Direktør.
 Sporon, Kammer- og Jagtjunker.
 Schoustrup, Kommandør.
 Ruben, portugisisk Generalkonsul.
 P. Lindegaard, Fabrikejer.
 Lindegaard, Frue.
 Neijendam, Grosserer.
 Schulin, Zeuthen, Greve, Tølløse.
 Rafn, Christiane, Frøken.
 Rafn, H., Frøken.
 Rafn, Caroline, Frøken.
 Rafn, D., Frøken.
 Rafn, H. Adjunkt.
 Johanne Bartholin, Stiftsdame.
 E. Neergaard, Enkefrue.

V. Holstein, Komtesse, Sofiehøj.
 C. H. v. Grevenkop-Castenskiold, Hofjægmester, Frederikslund.
 Vahl, Provst, Karøbæk.
 Fugl, N., Overbanemester, Thisted.
 Reusch, Dr. phil., Kristiania, Bestyrer af den norske geologiske Undersøgelse.
 A. de Richelieu, Kommandør hos Kongen af Siam.
 Kristiansen, Kaptajn i Siam.
 Lüttichau, Finantsminister, Kammerherre, Tjele.
 Madsen, H. P., Apoteker, Ass. farm.
 Nielsen, Generalkonsul, Rio Janeiro.
 Aug. Gamél, Etatsraad.
 Emma Gamél, Etatsraadinde.
 Martin R. Henriques, Vexelmægler.
 H. Krag, Direktør, Næstved.
 Cyrille Gamél, Hr.
 Marie Dymplina Gamél, Frøken.
 Marguerite Gamél, Frøken.
 Eigil Knuth, Greve, Premierløjtnant i Livgarden.

Selskabet talte d. 1ste Januar 598 Medlemmer, hvoraf 38 ere livsvarige.

Selskabets *Kasserer* (og tillige dets Hovedkommissionær) er Boghandler *Johan Møller*, og dets *Revisorer* ere: *Frolund*, Fuldmægtig i Finantsministeriet, og *Blangstrup*, Kaptajn i Hæren.

Paa et af Selskabets Raad afholdt Møde vedtoges det at optage Kaptajn *Otto Sverdrup*, „Fram“'s Fører, som Æresmedlem.

I det første Møde i Vinteren 1896—97 holdt Kommandør, Direktør for Søkortarkivet *Wandel* Foredrag om „*Ingolf*“-Expeditionen, hvorpaa Professor, Dr. phil. *Eug. Warming* gav Meddelelse om *Plankton*.

I det andet Møde holdt Dr. phil. *Th. Thorødsen* Foredrag om *Jordskjelvet paa Island*, hvorefter Cand. polit. *Carl Hall* foreviste *Lysbilleder efter egne Bjergfotografier*.

Det sjette Møde var

I det tredje Møde gav Dr. phil. *Jungersen*, Deltager i „*Ingolf*“-Expeditionen, *Meddelelser om Dybhavsfaunaen og dens geografiske Fordeling i de nordlige Have*.

I det fjerde Møde holdt Professor, Dr. phil. *Troels Lund* Foredrag over *Stjærneydning og Tidsregning*.

I det femte Møde holdt Premierløjtnant i Hæren *Olufsen* Foredrag over *sin Rejse til Pamir-Egnene*.

Det festlige Nansenmøde.

Paa Bestyrelsens Henvendelse havde Dr. Fridtjof Nansen med den største Imødekommenhed lovet efter sin Rejse til England, Frankrig og Tyskland at holde Foredrag i Selskabet og deltage i en festlig Sammenkomst. Mødet afholdtes *Tirsdagen d. 6. April Kl. 7¹/₂* i Koncertpalæets store Sal, der til sidste Plads var besat af et festlig klædt Publikum. Blandt de særligt

indbudne, af hvilke de fleste havde Plads i en Loge ved Siden af de Loger, der vare forbeholdte Majestæterne og den øvrige kongelige Familie, bemærkedes *Ds. Excell. Udenrigsministeren, Marineministeren, Finantsministeren, Kultusministeren og Indenrigsministeren* samt den *norsk-svenske Gesandt og Legationssekretær med Damer, Landstingets og Folkethingets Formænd, Universitetets*

Rektor, Fru *Eva Nansen*, Løjtnant *Hjalmar Johansens* Forlovede: Frøken *Øvrum*, Komponisten *Grieg* og Frue o. fl.

Klokken 7 $\frac{1}{2}$ traadte Ds. Maj. *Kongen* og *Dronningen*, Hds. Maj. Kejserinde *Maria Feodorovna*, Hds. kgl. H. *Prinsessen af Wales*, Ds. kgl. H. *Prins Valdemar*, *Prinsesse Marie*, *Prinsesse Carl*, *Prins Harald*, *Prinsesse Ingeborg*, *Prinsesse Thyra* og Hs. H. *Prins Hans* med Følge ind i Salen.

Hs. kgl. II. *Kronprinsen*, Selskabets Præsident, begav sig samtidigt ned til de reserverede Pladser paa Gulvet og besteg strax efter Majestæternes Ankomst Talerstolen og bød Polarfarerne velkommen med følgende smukke, varmtføjte Ord, hvoraf hvert enkelt hørtes tydeligt overalt i det store Lokale:

Deres Majestæter! Mine Damer og Herrer!

Paa denne Dag, der vil blive en Mærkedag i det kongelige danske geografiske Selskabs Historie, paa denne Dag, da vi have den Lykke at se Dr. Nansen og en af hans brave Rejsefæller, skal den første Hilsen være en Tak til dem, at de have villet glæde og hædre os med deres Besøg.

De vender nu tilbage til Hjemmet efter Besøg i Europas Storstæder, hvor man har modtaget Dem med Jubel. Vi kunne ikke hyde Dem store Overraskelser, men jeg tør trostigt udtale, at næppe noget Sted har der derude i de store Verdensbyer mødt Dem større Beundring, større Glæde over Deres Bedrift end i denne By og hele vort Fædreland, der med Interesse og Spænding har fulgt Dem.

Den geniale Plan, som De som Expeditionens Leder fattede, og som den hele Expedition gennemførte med et Mod, der har vakt hele den civiliserede Verdens Beundring — den har aabnet nye Baner for Videnskaben, som vil sikre Dem en fremragende Plads i Opdagelsesrejsernes Historie og kaste Glans til sene Tider over det Land, der har fostret disse modige Mænd.

Vi sige Dem da en hjertelig Tak, fordi De har villet ofre dette Selskab nogle Timer af Deres optagne Tid, og som Tegn paa den Glæde og Taknemmelighed, jeg véd, at enhver her i Salen føler sig besjælet af

overfor Dr Nansen og hans Fæller, beder jeg dem alle med mig at istemme et:

Leve Dr. Fridtjof Nansen!

Hs. kgl. Højheds Tale hilstes med stormende Hurraraab.

Under fornyede Ovationer besteg Dr. Fridtjof Nansen Talerstolen og holdt under Forsamlingens spændte Opmærksomhed, uafsluttelig afbrudt af Bifald, et fængslende Foredrag under Forevisning af en Række højst interessante Lysbilleder fra den vidunderlige Polarfærd.

I nogle indledende Bemærkninger gjorde Taleren Rede for Expeditionens Maal og Udrustning. Han fremhævede, at Maalet ikke var at naa just selve det matematiske Punkt, der kaldes Polen, men at trænge saa langt frem mod Nord, at der derved kunde bibringes Forskningen nye Resultater. Han skildrede i levende Træk forskellige Episoder af Færden og Polaregnenes ejendommelige Naturskønheder samt fremhævede med Varme sine Kammeraters trofaste Samarbejde. Mange af Lysbillederne, ikke mindst de fra den store Isvandring, som Dr. Nansen og hans Ledsager, Løjtnant Johansen, foretog, fremkaldte Bifaldssalver. Taleren sluttede med i korte Træk at give en Skildring af de opnaaede videnskabelige Resultater og med at fremhæve den Mennesket iboende Trang til at lære hver Plet at kjende af den Klode, paa hvilken det var blevet sat.

Da det langvarige, kraftige Bifald, hvormed den berømte Polarfarers Foredrag hilstes, havde lagt sig, besteg

Hs. Excellence Generalløjtnant *Schroll*, Selskabets anden Vicepræsident, Talerstolen og henvendte under Forsamlingens levende Tilslutning en hjertelig Tak til Dr. Nansen i omtrent følgende Ord:

Som af Hs. kgl. H. *Kronprinsen* i saa smukke Ord fremhævet, betragter det kgl. danske geografiske Selskab det som en Ære atter at modtage sit berømte Æresmedlem, Dr. Fridtjof Nansen, i sin Midte.

Vi have allerede forud i Tankerne med den mest levende Interesse fulgt Dem paa Deres vidunderlige Nordpolsfærd, saa vidt som de spredte Meddelelser, der hidtil vare naaede til os, gjorde os det muligt. I Aften have vi nu haft den Glæde af Dr. Nansens egen Mund at høre en Beretning, der har oprullet højst interessante Billeder af Expeditionens Forløb, af

dens hele indre Liv. Dr. Nansen har anvendt saare beskedne Udtryk, men det staar ikke desto mindre klart for os alle, at der er blevet udført en Bedrift, som er sikker paa Nutidens og Fremtidens Beundring, en Bedrift, som næppe nogensinde vil blive overstrailet.

For Aftenens Foredrag bringer jeg Dem, Dr. Nansen, Selskabets bedste Tak, en Tak saa hjertelig og oprigtig som det Bifald, hvormed Forsamlingen modtog Dem; for det videnskabelige Udbytte, for den Bedrift, som paa dette Omraade er udført, vil Videnskaben og hele den civiliserede Verden vide dem ligesaa oprigtig Tak.

Dette Møde, der for det kgl. danske geografiske Selskab stedse vil staa som en Fest, har faaet en særlig Glans derved, at H. M. Kongen, Selskabets ophøjede Protektor, har gjort Selskabet den Ære at overvære Mødet. Jeg bringer Ds. Majestæt Selskabets ærbødige Tak for den Ære, der saaledes er vist os, samt for den varme Interesse, Ds. Majestæt saa ofte har vist Selskabets Anliggender. Jeg opfordrer de tilstedeværende til at give denne Tak et fyldigt, festligt Udtryk ved at istemme et

Leve Hs. M. Kongen, Selskabets ophøjede Protektor!
Nidobbelte, kraftige Hurraraab hilste Talen.

Efter at Ds. Maj. Kongen og Dronningen og de øvrige Medlemmer af den kongelige Familie af Vicepræsidenterne og Medlemmer af Bestyrelsen vare blevne ledsagede bort, samledes noget over tre hundrede af de tilstedeværende i Riddersalen og tilstedende Værelser for herfra at begive sig til Palæets lille Sal forat deltage i et Festmaaltid for Dr. Nansen.

Den lille Sal var smagfuldt dekoreret af Kunstmaler *Pacht*. Hoveddekorationen var koncentreret paa Længdevæggen, hvor der var fremstillet et Granittempel, paa hvis Frise saas Navnene Nansen, Sverdrup og Johansen samt Aarstallene 1893 og 1896. Gjennem Templet saas en Nordpolarnat med Nordlysets gyldne Straaler, og over dette hvævede sig en Del af den nordlige Halvkugle med „Fram“'s Rute. Dekorationen var omgivet af danske og norske Flag, og den modsatte Længdevæg var ligeledes prydet med Flagdekorationer samt stedsegrønne og blomstrende Planter.

Dr. Nansen førtes til sin Plads af Selskabets første Vicepræsident, Hs. Exc. Gehejmekonferentsraad, Baron *Bille-Brahe* og Fru *Eva Nansen* af Hs. Exc. Udenrigsministeren. Ved Hovedbordet havde yderligere Plads: Løjtnant *Johansen* og *Forlovede*, Ds. Exc. Marineministeren og Kultusministeren, den norsk-svenske Gesandt og Legationsskretær med Fruer, Landstingets og Folkethingets Formænd, Komponisten *Grieg* og *Frue*, den engelske Viceadmiral *Stephenson*, Universitetets Rektor, Professor *J. L. Ussing*, Professor *Warming*, der dirigerede, o. fl.

Selskabets første Vicepræsident bød velkommen, hvorpaa Marineminister *Ravn* talte for Kong Kristian

IX. og Kong Oskar II. og udbragte et Leve for disse. (Kraftige Hurraraab; Musikken istemmer Nationalmelodierne, der paahøres staaende.)

Derefter afsang man nedenstaaende, med stærkt og langvarigt Bifald modtagne Sang, „*Fridtjofs Saga*“, af Professor, Dr. phil. *Vilhelm Bergsøe*.

Under Nordlysets Blink,
over stenfrossent Hav
driver langsomt en Skude mod Nord.
Den har Haab, den har Tro,
Den har Vikingemod,
den har Fridtjof Nansen ombord.

Under brølende Brag
skruer Flagerne „Fram“.
lægger Bolværk af Is om dens Stavn:
løfter Skuden mod Sky
for at Himlen skal se,
hvilke Helte de knuger i Favn.

Da gaar Fridtjof frabord;
Ikkun En ta'r han med,
tavse stirrer hans staalsatte Mænd.
Men han svinder i Dis
som en Stormfugl bag Sky,
og de sukker: „Naar ses vi igjen?“

Nu blev Skien hans Skib,
og en Springkæp dets Mast,
dets Kabyt kun en Pose af Skind.
Men det bar imod Nord —
han var selv bleven „Fram“
og „tilbage“ kom ej i hans Sind.

Skarpt sang Snestormens Sus.
Det blev Nat, der kom Nød —
Han skød ned selv den trofaste Hund.
Alt blev Stilhed; til Slut
brudt af Spotternes Røst:
„Fram har kun fundet Ishavets Bund!“

Se, da brød det som Sol
gjennem skumrende Skyr:
„Han er kommen! Stolt „Fram“ stævner hjem!“
Det var Vaarbud, der kom. —
Trods den seneste Høst
blev der Vaarbrud, ihvor han drog frem.

Ja, det klinger som Sagn,
som et Æventyr fast! —
Men I ser ham — vi har ham „om Bord“.
Lad da Hjerternes Glød,
lad vort Haandtryk, vort Blik
tolke tavst, hvad ej tolkes i Ord.

Universitetets Rektor, Professor *H. Scharling*, udbragte derpaa følgende Skaal for Dr. Nansen:

Naar jeg tager Ordet i denne Forsamling, er det ikke som den sagkyndige — thi i saa Fald er der

Mænd her tilstede, som have langt større Ret til at tage Ordet og kunne gjøre det bedre end jeg — men det er som den, der for Tiden har den Ære at være Universitetets Rektor. Det er som saadan, jeg ønsker at bringe Dr. Nansen en Hilsen fra Københavns Universitet her i det kgl. danske geografiske Selskab.

Universitetets Gjerning er en stille Gjerning. Som Bjærgmanden arbejder i det skjulte for at bringe de ædle Metaller frem for Dagens Lys, saaledes arbejder ogsaa Universitetslæreren i Studerekamrets og Høresalens Stillehed for at bringe de nye Tanker frem, som skulle vejlede Slægten, eller for at bringe Orden og Klarhed i de gamle Tanker, som ere prøvede og befundne rigtige og sande. Kun undtagelsesvis træder den stille Lærergjerning stærkere frem og tildrager sig den store Mængdes Opmærksomhed, og dens Frugter modnes oftest kun langsomt; der kan gaa Aaringer hen, inden de blive fuldt erkjendte og værdsatte. Arbejdet kan dog være hårdt og anstrængende nok, thi, som den gamle Vismand siger: megen Læsning trætter Legemet! De Mænd, som have vundet Navnkundighed i Videnskaben, være derfor kun sjældent kraftigt udrustede i legemlig Henseende og lidet skikkede til haarde Strabadser.

Alligevel findes der enkelte lykkelige, hvem Naturen har udrustet med et stort Tankesnille og til samme Tid skjænket en usædvanlig Legemsdygtighed samt en Helbred, der trodser alle Vejrtilgængeligheder og Klimats Omskiftelser. Saadanne Mænd vække i Særdeleshed vor Beundring og vor Glæde, thi i dem træder det fuldt menneskelige i sin Kraft og sin Herlighed os i Møde. Til disse udkaarne hører den Mand, som idag er vor Æresgjæst og ved sin Nærværelse kaster Glans over det danske geografiske Selskab: Dr. Fridtjof Nansen. Hans Navn og hans dristige Polarferd er nu paa alles Læber overalt, hvor man forstaaer at værdsætte, hvad Videnskabens Snille og praktisk Dygtighed i Forening formaa at udrette. Og her er tilvisse meget at undres over og meget at beundre!

Hvad der først vækker vor Opmærksomhed, er den lykkeligt undfangne Idé, som bærer hele Foretagendet — den at lade Havet selv paa sine stærke Arme bære Forskeren frem mod sit høje Maal. Dog Ideen selv vilde være magtesløs, om den ikke blev støttet og baaren frem af en stor og omfattende Kundskabsfylde. Hertil kræves et dybt og indtrængende Studium, et stort Apparat af kemiske og fysikalske, af geografiske, zoologiske, biologiske og meteorologiske Kundskaber, som først kunne indvindes gjennem et ihærdigt, aarelangt Studium. Alt dette er Frugten af det stille Arbejde i Studerekamret. Men dernæst kommer den praktiske Gjennemførelse. Atter her møder os hine lyse og klare Tanker, der have vakt alle sagkyndiges Beundring, nemlig Bygningen af Skibet, der skal være i Stand til at modstaa og besejre de vældige Hindringer, som Naturen lægger i Vejen for den dristige og farefulde Færd. Og nu Expeditionens Udrustning: — hvilken Omtanke kræves ikke her for at forberede alt indtil de mindste Enkelt-

heder for en Rejse, der muligvis kan være fire eller fem Aar i Egne, hvor alle Hjælpemidler synes at mangle. Saa godt var alt gjort, at medens tidligere Expeditioner have maattet kæmpe en fortvivlet Kamp med Kulde og Sult og Sygdom, og der er ført Klager over de mange Menneskeliv, som disse fjærne Togter krævede som Offer — saa fandtes her ingen materiel Nød, og alle Expeditionens Medlemmer kom hjem sunde og friske. Den æventyrlige Rejse naar sit Topunkt i Nansens og hans trofaste Fælles, Løjtnant Johansens, Vandring over Isen og det lange Vinterophold i Polarnattens Ensomhed i en Stenhytte med en Skorsten af Isblokke — og Kampen med Isbjørnen — og Kajaken, som drev til Havs, men blev indhentet i yderste Øjeblik af den dristige Svømmer.

Alt dette, hvilket Dr. Nansen nys har skildret saa forunderligt levende for os, lyder for vore Øren som en Saga fra den fjærne Oldtid, da Menneskene vare mere haardføre og dristige end nuomstunder — men det er ingen Saga, det er intet Æventyr, det er Virkelighed, hvortil vi selv ere Vidner, og hvorom vi i kommende Tider kunne fortælle vore Børn og vore Børnebørn som noget, der hændtes i vor Ungdoms og Manddoms Dage. At der nu over den hele Færd hviler en højere Styrelse, uden hvilken ingen menneskelig Gjerning, det være end den snildest udtænkte og den kjækkest udførte, kan lykkes, det er indlysende, men denne Styrelse lader sig ikke paavise paa udvortes Maade, ej heller gribe med Hænderne. Men hvad der kan vises, og hvem vi kunne tage i Hænderne, det er Manden selv, der udførte Bedriften, og som i Aften har taget Sæde midt iblandt os. Og hermed har jeg den Ære at udbringe en Skaal for Videnskabsmanden og Idrætsmanden, den kyndige Naturforsker og den kjække Polarfarer, Dr. Fridtjof Nansen — han leve!

Da de kraftige Hurraraab, hvormed Professor Scharlings Tale hilstes, havde lagt sig, afsang Kammer-sanger *Simonsen*: „Ja, vi elsker dette Landet“. (Levende Bifald).

Dr. Nansen havde derpaa, hilset med almindeligt Bifald, Ordet og udtalte omtrent følgende:

Det var vanskeligt at finde Ord for at takke, at finde Ord for den Taknemmelighed, han følte for denne Modtagelse. Allerede en Gang før havde man her i Danmark modtaget ham paa en enestaaende Maade, der langt overgik, hvad han havde fortjent. Men han saa heri et Udtryk for det danske og det norske Folks indbyrdes Sympathi. Han maatte have Lov til at motivere en Skaal for det danske geografiske Selskab. Danmark stod langt fremme i Rækken af de Folk, der havde bidraget til Polarforskningens Fremme. Og særlig maatte her nævnes, hvad der i den Retning var udført i Grønland. De Danske Grønlandsexpeditioner og deres Forskninger i de polare Farvande have været af den største Betydning. Netop i dybeste, inderligste Forstand havde Danmark i Polarforskningen udrettet saa meget. Et af Danmarks Bilande var jo ogsaa et af de mest interessante Polarlande, og Danmark havde igjennem „Meddelelser om Grønland“ samlet et stort

Materiale, som endnu langt fra var udbyttet tilstrækkeligt for Videnskaben. Mange Expeditioner vare da ogsaa udgaaede fra Danmark. (Taleren nævnedes en Række af saadanne.) Bestandig var Danmark gaaet foran. En Skaal for det danske geografiske Selskab, for dets Fremtid. Maatte det aldrig savne saadanne Mænd, som det hidtil havde haft, som havde arbejdet i Polarforskningens Tjeneste og ført Expeditioner frem under det danske Flag. Leve det kgl. danske geografiske Selskab!

Professor *J. L. Ussing*, Formand for Selskabets Raad, talte derpaa:

St. Hansdag 1893 sejlede „Fram“ ud af Kristiania Fjorden, hilset af Skarer med fugtige Øjne. Regn var det, og ingen Solstraale oplivede Sindene. Alt Haab beroede paa Førerens faste Villie, men han saa i dette Øjeblik ikke ud i Fremtiden. Han stod paa Dækket med Kikkerten og stirrede „paa en lys Skikkelse, der stod ved Bænken under Furuen. Det var den mørkeste Stund paa hele Færden“. Saaledes staar der i Bogen. Men der staar intet om Hustruens Begejstring for hendes Mands store Plan, om hendes Svæven mellem Haab og Frygt, om hendes inderlige Ønske og Bønner om at maatte følge ham paa den farlige Færd, og da dette viste sig umuligt, om hendes Resignation. Saa kom ingen Angst mere til Orde, kun Opfordring til Kampen med Elementerne, ivrig Deltagelse i Forberedelserne og tillidsfuld Fortrøstning til, at alt vilde gaa godt . . . Vi have læst om Fortidens Turneringer og Trubadurerens Vædekampe og om, hvorledes den stolte Sejrherre rødmede, naar hans Dame satte Kransen paa hans Hoved. Det er stolt at modtage Ærens Tegn, medens alle den store og glimrende Forsamlings Øjne vogte paa én, men inderligere og dybere er den Glæde, der fremkaldes ved Anerkjendelsen i Hjemmet. Og hvad har ikke Kvinden at betyde under Forberedelser og Overvejelser! . . . Efter at have fremdraget Billeder fra den klassiske Oldtid om Kvindens Betydning overfor manges mandige Stordaad, udbragte Taleren under levende Tilslutning en *Skaal for Kvinden* med særlig Henvendelse til Fru *Eva Nansen*.

Kommandør *O. Irminger*, Selskabets Sekretær, fik derpaa Ordet:

Den nulevende Slægt er saa lykkelig at leve i en Opdagelses Tidsalder, og Opdagelser betegne Fremskridt. Den, der har været saa heldig i det skønne Norge at være Vidne til den Begejstring, som hilste Dr. Nansen og hans Mænd, glemmer aldrig de herlige Dage. Det var et fribaarent Folk, der takkede sine Sønner i Bevidstheden om, at der var blevet udrettet noget enestaaende i Opdagelses Historie. Da Dr. Nansen og Løjtnant Johansen kom til Vardø, studsede Alverden over den næsten overmenneskelige Bedrift, som var bleven udført i Videnskabens, i Sandhedens Tjeneste. Men hvor bliver „Fram“ af? kunde en og anden spørge. Den kommer nok hjem i Høst; jeg stoler fuldt ud paa den brave Sverdrup og hans Mænd, svarede Hovdingen tillidsfuld. Og Hovdingen fik Ret heri som i saa meget andet. Da „Fram“ — dette fortrinligt udrustede Observatorium, der i tusende Døgn havde været Videnskabens Forpost i hidtil ukjendte Egne paa vor Klode — ankrede ved Skjerve Ugen derpaa, da havde man Fornemmelsen af at staa overfor et Under. Og Underet skyldtes, næst Hovdingens klare Blik paa Forholdene i det høje Nord, den Pligtfølelse, det Mod og det Samarbejde, hvormed Dr. Nansens Kammerater havde røgtet deres Kald til Fædrelandets Ære. Taleren sluttede med at udbringe et Leve for „Fram“-Mændene med særlig Henvendelse til Løjtnant *Johansen*. (Stærke Hurraraab).

Efter en Afbrydelse, under hvilken Dr. Nansen modtog et Fakkeltog, hvormed han hædredes af Studenterne, fortsattes den animerede Souper. Grosserer, Dr. *Arnold Gamél* holdt en humoristisk, versificeret Tale og overrakte under det mest levende Bifald i Slutningen af Taleren Dr. Nansen og Fru samt Løjtnant Johansen og Forlovede fra Selskabet hver en Sølvallerken, paa hvilken „Fram“ er afbildet; Skibets Topplanterne er markeret med en Brillant, medens de to Sidelanterner fremstilles af en Smaragd og en Rubin. De officielle Talers Række var nu til Ende. Efter at endnu enkelte Taler vare blevne holdte, bl. a. af Dr. *Nansen*, der i hjertelige Ord bragte det kgl. danske geografiske Selskab en Tak og udbragte et Leve for Hs. Exc. Baron *Bille-Brahe*, hævdedes Bordet, men talrige Festdeltagere blev endnu en længere Tid samlede i Festlokalerne.